

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci žalobkyně **R. H.**, nar. , bytem , zastoupené JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Řediteli Krajského ředitelství policie ČR Středočeského kraje ve věcech kázeňských**, se sídlem Na Baních 1535, 156 64 Praha 5 - Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. KRP-314643-22/ČJ-2012-0100KR-KÁZ-PK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie ČR Středočeského kraje ve věcech kázeňských ze dne 7. 2. 2013, č. j. KRP-314643-22/ČJ-2012-0100KR-KÁZ-PK a rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 10. 10. 2012, č. 181/2012, o kázeňském přestupku žalobkyně, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13.842,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. KRP-314643-22/ČJ-2012-0100KR-KÁZ-PK, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 10. 10. 2012, č. 181/2012, jímž byl žalobkyni uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na

dobu jednoho měsíce podle § 51 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), za spáchání kázeňského přestupku porušení základních povinností příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, jehož se měla dopustit porušením služební kázně, neboť dne 1. 9. 2012 v 01:15 hodin se řádně nevěnovala výkonu služby a byla vedoucím směny Integrovaného operačního střediska (dále jen „*IOS*“) přistižena v poloze vleže pod pracovním stolem na podlaze a zabalená v dekách.

Žalobkyně s potrestáním nesouhlasí, neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí zásadními věcnými a právními vadami z důvodu absence stanovených náležitostí a neurčitosti. Zejména popírá, že by tvrzení vedoucího směny zaznamenané na úředním záznamu ze dne 6. 9. 2012 bylo pravdivé. V průběhu své služby trpěla žalobkyně bolestmi zad, a proto opakovaně vstávala od stolu a protahovala se. Jelikož bolest neustávala a již nevěděla, jak si ulevit, rozhodla se, že si na okamžik lehne na tvrdou podložku na zem. Dala si deku pod stůl, ležela zde asi dvě minuty, když okolo procházel vedoucí směny, který jí přikázal, aby vstala. Není však pravdou, že by byla zabalená v dechách, pouze ležela na dece, aby neprochladla od podlahy a neznečistila si uniformu. Rovněž není pravdivé tvrzení vedoucího, že mu měla sdělit, že se jen hodinu vyspí. Žalobkyně se hájí, že místo výkonu služby svévolně neopustila, neboť se nacházela neustále na služebně, plně zastoupena v plnění svých úkolů kolegyní nrap. Š., která byla obeznámena se zdravotní indispozicí žalobkyně i s tím, že pokud bude třeba, neprodleně si sedne na křeslo a začne vykonávat svoje úkoly. Nemohla tak v žádném případě oslabit výkon služby či koordinaci v rámci krajského ředitelství. Pokud by z místnosti odešla a šla si narovnat záda na toaletu, toto by žalovaného k podobnému závěru jistě nevedlo. Žalobkyně proto popírá, že by skutečnost, že si v průběhu své služby rovnala záda na zemi, zakládala kázeňský přestupek.

Žalobkyně uvedla, že porušení služební kázně spatřoval žalovaný v tom, že se nevěnovala výkonu služby, neboť spala na zemi, zabalená v dekách. V žádné svědecké výpovědi, včetně výpovědi svědkyně nrap. Š., nevyplývá, že ležela na zemi v dekách s úmyslem zde spát. Vedoucí směny nrap. A. si tuto domněnku potvrdil nepravdivým konstatováním žalobkyně. Rovněž bylo zjištěno, že v záznamech ve spise jsou chybně uvedena data porízení těchto důkazů, což svědčí o úrovni kázeňského řízení. Žalovaný skutek následně nově formuloval způsobem, že porušení služební povinnosti ze strany žalobkyně spatřoval v tom, že svévolně opustila své stanoviště, přestala sledovat monitor, zejména Maják, což spadá do základní povinnosti stanoviště, a ulehla na deku pod stolem. Přestože byla seznámena se způsobem řízení a chodu stanoviště a jak jednat v případě indispozice, její jednání vybočilo z pravidel, což mělo negativní dopad na výkon služby kolegů. Žalobkyně namítá, že v tomto ohledu je názor žalovaného nesrozumitelný a neprůkazný, neboť není dostatečně odůvodněn.

Žalobkyně dále namítla zásadní vady řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť při zahájení řízení, ke kterému došlo již dnem 21. 9. 2012, nebyla poučena o svých právech dle § 174 zákona o služebním poměru, ani jí nebylo sděleno, jaký kázeňský přestupek je v jejím jednání spatřován. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že se v rámci výzvy k vyjádření nejednalo o zahájení řízení ve věci, neboť byly učiněny pouze prvotní úkony. Pokud tedy služební funkcionář činil úkony ke zjištění důvodů pochybení žalobkyně mimo kázeňské řízení bez možnosti žalobkyně uplatnit procesní práva, jednalo se o zásadní procesní vadu. V takovém případě trvalo celé řízení pouhé dvě hodiny, během nichž byla žalobkyně seznámena se skutečnostmi, které se jí kladou za vinu, poučena o svých právech a poté bylo

vyhlášeno rozhodnutí. Není jasné, jak mohl být v tak krátkém čase zjištěn úplný stav věci a uplatněna práva účastníka řízení dle § 174 zákona o služebním poměru. Toto mělo za následek i nesprávné vyznačení data na listinách ve spise a záměnu pořadí čísel listů, neboť návrh na uložení kázeňského trestu byl podle čísla jednacího zpracován dříve než protokol o ústním projednání kázeňského přestupku. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že ve věci nebyla vyslechnuta nprap. Š. jako svědkyně. Žalovaný svým postupem současně porušil ustanovení § 180 odst. 1 a 4 a § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť v rozhodnutí uvedl výlučně důkazy svědčící v její neprospěch. Dále se v rozhodnutí vyskytují vady ohledně úsudku o formě zavinění, neboť správní orgán prvního stupně nijak nerozvedl, o jakou formu zavinění se jedná, přičemž ani zdůvodnění žalovaného není dostatečné.

Žalobkyně konstatuje, že v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl přes její výtky zcela nedostatečně odůvodněn postup správního orgánu ve smyslu § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, neboť nebylo vysvětleno, jakým způsobem a s jakým výsledkem bylo při ukládání trestu přihlíženo k závažnosti jejího jednání, způsobu spáchání kázeňského přestupku, významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu žalobkyně k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byla kázeňsky trestána. Ohledně závažnosti jednání žalovaný pouze uvedl, že je spatřována v neoznámení indispozice žalobkyně veliteli směny. Zde se žalobkyně domnívá, že žalovaný nejasně specifikoval, zda - li porušení kázně spočívalo v neoznámení indispozice, anebo v údajném spaní pod stolem, či snad pouze ve vzdálení se z místa výkonu služby lehnutím si pod stůl.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí z následujících důvodů. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně při výkonu služby nebyla v uvedené době zastižena vedoucím směny na svém pracovišti u stolu č. 5, nýbrž se nacházela pod tímto stolem v poloze vleže zabalená do deky, což žalobkyně výslovně přiznala. Bylo tedy prokázáno, že se žalobkyně kázeňského přestupku dopustila, když porušila § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Žalobkyně celý incident zlehčuje a dovolává se toho, že si pouze rovnala na zemi záda, a zlehčuje též závažnost výkonu služby operačního střediska. Základní úkoly operačních středisek jsou upraveny v čl. 4 a 5 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 109/2009 (dále jen „ZPPP“), ze kterých plyne, že do činnosti nepatří rovnání si zad pod stolem, jelikož zde má policista ve služebním poměru plnit závažné a náročné úkoly, proto nesmí konat činnosti, které nesouvisí s koordinací a řízením policejních sil a prostředků a které ohrožují plnění úkolů střediska či které mohou způsobit nebezpečí z prodlení.

Z důvodu významu služby operačního střediska, kde je služba vykonávána v nepřetržitém 24 - hodinovém režimu, je pro věc rozhodující, že žalobkyně opustila své pracoviště, ač tak činit neměla. Její obhajoba, že nebylo svědecky prokázáno, že ležela na zemi s úmyslem spát nebo že nebyla zabalená do deky, ale jen částečně přikryta, a že její nepřítomnost u stolu trvala jen malou chvíli, proto není relevantní. Stejně tak je bezpředmětné tvrzení, že byla plně zastoupena kolegyní nprap. Š., která vykonávala stejný rozsah úkolů. Pokud by došlo k tísňovému volání, plnění úkolů na jiném pracovišti by bylo zcela znemožněno. Pokud tedy žalobkyně trpěla silnými bolestmi, měla povinnost to nahlásit vedoucímu směny a požádat o zajištění náhrady na stanoveném pracovišti, což neučinila a nechala své pracoviště bez obsluhy.

Žalovaný se ovšem kloní k názoru žalobkyně, že řízení bylo skutečně zahájeno již dnem, kdy služební funkcionář vůči ní učinil první úkon, tedy výzvou k vyjádření ve věci.

Z pohledu žalovaného ale žalobkyně jistě věděla, jaká má práva a povinnosti ve smyslu § 172 odst. 1 a § 174 zákona o služebním poměru. Vedoucí integrovaného operačního střediska byl k této výzvě příslušný a řádně zahájil řízení. Vzhledem k tomu, že se jednalo o závažné porušení služebních povinností, mohl ve smyslu ZPPP o věci rozhodnout služební funkcionář, kterým v uvedenou dobu byl náměstek ředitele, jenž posléze řádně rozhodl. Náměstek ředitele současně pověřil služebního funkcionáře k úkonům spojeným toliko s vedením řízení, nikoli s rozhodnutím ve věci. Zákon tedy porušen v tomto smyslu nebyl.

Ani další postup a průběh řízení nekolidoval se zákonnými ustanoveními. Záznamem ze dne 10. 10. 2012 byla žalobkyně seznámena, že s ní bylo zahájeno řízení a v jaké věci a byla současně poučena o svých právech v souladu se zákonem. Po písemném zahájení a poučení bylo provedeno ústní jednání, ze kterého se pořizoval písemný záznam. Přes poučení žalobkyně neměla žádné námitky ve smyslu nedostatečnosti v řízení, nepodala žádost o poskytnutí delší lhůty k seznámení s podklady či o přerušení řízení za účelem zvolení si zmocněnce, ani neměla další námitky. Do protokolu o ústním projednání kázeňského přestupku se vyjádřila tak, že pochybila, neboť o vzniklé situaci neinformovala vedoucího směny IOS. Před uložením kázeňského trestu bylo žalobkyni umožněno, aby se k věci vyjádřila, měla též možnost navrhnout důkazy a hájit se. Žalobkyně žádné nové důkazy – ani výsledky nprap. Š. – nežádala. Pokud jde o délku samotného řízení, ani zákon žádnou konkrétní dobu, po kterou by mělo řízení o kázeňském přestupku trvat, neupravuje. Ohledně chyb v datech na listinách ve správním spise pak žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že se jedná o běžné chyby v psaní, které lze dle § 181 odst. 8 zákona o služebním poměru opravit i bez návrhu. Dále žalovaný nesouhlasil s tím, že měl údajně nově formulovat předmětný skutek, jelikož výrokové části obou napadených rozhodnutí jsou v tomto ohledu zcela totožné.

Žalovaný uvedl, že se žalobkyně předmětným jednáním dopustila kázeňského přestupku, jímž byla uznána vinnou, neboť porušila povinnost dodržovat služební kázeň. Nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není srozumitelně vysvětleno, jakým způsobem a s jakým výsledkem přihlédl při uložení kázeňského trestu ke skutečnostem dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. S touto námitkou se odvolací orgán v odvolacím řízení řádně vypořádal a konkrétně argumentoval, že porušení služebních povinností lze spatřovat ve svévolném opuštění pracoviště. Pokud se jedná o druh kázeňského trestu, odkázal se služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí na § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, že přihlédl k závažnosti a míře porušení základních povinností. Lze konstatovat minimální úvahu, která jej vedla k uložení druhu kázeňského trestu. Závažnost jednání žalobkyně je pak spatřována zejména v neoznámení indispozice veliteli směny. Vzhledem k míře porušení služebních povinností žalobkyní nepřicházelo v úvahu uložení písemného napomenutí. Služební funkcionář ale zvolil trest dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru a uložen byl trest na spodní hranici, přičemž bylo přihlédnuto ke všem okolnostem dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru.

V reakci na vyjádření žalovaného žalobkyně v zaslané replice konstatuje, že odvolávání se na ZPPP není relevantní, když například policista plnící závažné úkoly na pracovišti stolu musí v průběhu služby vykonat potřebu na toaletě. Nelze tedy brát vážně, že svým jednáním žalobkyně způsobila snad ještě více než obecné ohrožení bezpečnostní situace. Není totiž pravdou, že opustila pracoviště, nehledě k tomu, že zákon užívá pojem „služebna“, což je místo, kde příslušník vykonává službu a jedná se o vymezení širšího prostoru než „pracoviště stolu“, jak uvádí žalovaný. Uvedené místo – služebnu – žalobkyně neopustila a byla stále připravena k plnění úkolů. Při zazvonění telefonu by ihned reagovala,

jako by seděla na židli, což v případě návštěvy toalety tak jednoduše nejde. Pokud jde o domnělou povinnost žalobkyně zdravotní indispozici nahlásit vedoucímu, její bolest zad nebyla tak intenzivní, aby žádala o čerpání služebního volna k ošetření u lékaře, ani jí neohrožovala a neztěžovala její výkon služby. Potřebovala jen několik vteřin k narovnání si zad. Své pracoviště tak nenechala zcela bez obsluhy. Po celou dobu měla sledované systémy pod kontrolou kolegyně nrap. Š. a není pravdou, že došlo k jakémukoli ohrožení, vždyť k tomu by ad absurdum došlo v případě návštěvy toalety jedné z nich. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že při zahájení řízení si byla jistě vědoma svých práv, toto je nepřesvědčivé. Nebyl jí ani předložen úřední záznam vedoucího směny, který se ostatně ani nezakládal na pravdě.

Vedoucí operačního střediska poté, co řízení zahájil, měl věc postoupit dle § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru a vyrozumět účastníka řízení o takovém úkonu, nebyl tedy příslušný k výzvě, aby se žalobkyně k věci vyjádřila. Pokud jde o délku řízení, služební funkcionář měl rozhodovat tak, aby bylo učiněno zadost dikci ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru a zjistit stav věci, o něm nejsou důvodné pochybnosti. Služební funkcionář rozhodl pouze na základě vyjádření vedoucího směny npor. A. a vyjádření žalobkyně. Teprve v odvolacím řízení byly zjišťovány další důkazy, a to vyjádření ostatních svědků ze směny. Kázeňské řízení v trvání dvou hodin pak neodpovídá žalovaným proklamovanému zvláště hrubému porušení služební kázně.

K výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. dali oba účastníci řízení souhlas (žalobkyně výslovný, žalovaný mlčky) s rozhodnutím soudu ve věci samé i bez nařízení jednání. Po ověření včasnosti podané žaloby a splnění dalších procesních podmínek soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dle úředního záznamu vyhotoveného dne 6. 9. 2012 npor. A., vedoucím směny IOS, byla provedena kontrola pracovišť IOS. Žalobkyně nebyla přítomna u svého stolu, a na dotaz vedoucího směny, jenž směřoval kolegyni nrap. Š., kde žalobkyně je, se z pod stolu ozvalo: „jsem tady“. Poté bylo zjištěno, že se žalobkyně nachází pod stolem pracoviště č. 5 a leží tam zabalená v dekách. Na dotaz, co tam dělá a proč nevykonává činnost na svém pracovišti, sdělila, že se jenom hodinu vyspí a zase bude pokračovat. O závadě byl informován vedoucí operačního odboru plk. V..

K úřednímu záznamu ze dne 23. 9. 2012 poskytla vyjádření žalobkyně, a uvedla v něm, že se pro bolest zad rozhodla, že si lehne na tvrdou podložku. Dala si deku pod stůl a ležela zde asi dvě minuty, když okolo procházel vedoucí směny, který jí řekl, aby odtud vylezla, což učinila. Přitom vedoucímu směny uvedla, že si potřebovala srovnat záda. O problému vedoucího směny neinformovala, jelikož si chtěla na tvrdou podložku lehnout jen krátce. Byla připravena kdykoli vstát a vykonávat náplň práce.

Podle úředního záznamu ze dne 9. 10. 2012 byl náměstkem ředitele Krajského ředitelství policie pověřen úkony spojenými s vedením řízení o skutku žalobkyně vedoucí operačního odboru plk. V. Dne 10. 10. 2012 byla žalobkyně vyrozuměna o zahájení řízení pro podezření ze spáchání předmětného skutku a seznámena s tím, v čem tento skutek spočíval. Rovněž byla poučena o svých právech dle ust. §§ 172, 174, 186 zákona o služebním poměru. Žalobkyni byla poskytnuta doba čtvrt hodiny k seznámení se sepisem s tím, aby se k věci vyjádřila, případně aby své námitky či připomínky předložila písemně, k čemuž žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s tvrzením velitele směny npor. A., že řekla, že se prý jenom hodinu

vyspí a zase bude pracovat. Sdělila mu totiž, že si potřebuje pouze srovnat záda. Uznala, že tuto skutečnost měla sdělit vedoucímu směny (dle ÚZ ze dne 10. 10. 2012). Následně byl podán vedoucím operačního odboru návrh na uložení kázeňského trestu snížením základního tarifu o 10% po dobu jednoho měsíce, s čímž náměstek ředitele vrchní rada plk. P. vyslovil souhlas. Dne 10. 10. 2012 (ve spise mylně uvedeno datum 10. 9. 2012) bylo zahájeno ústní projednání kázeňského přestupku, o čemž byl sepsán protokol. Žalobkyně byla opětovně poučena o svých právech jako shora. Vyjádřila se, že pochybila v tom, že o vzniklé situaci neinformovala vedoucího směny IOS, toto nepovažovala za důležité.

Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 10. 10. 2012, č. 181/2012, byla žalobkyně uznána vinnou předmětným kázeňským přestupkem porušení základních povinností příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru tím, že porušila služební kázeň, neboť se řádně nevěnovala výkonu služby a byla vedoucím směny integrovaného operačního střediska přistižena v poloze vleže pod pracovním stolem, zabalena v dekách, za což jí byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu jednoho měsíce. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl pouze následující závěry: „*Zadokumentovaným jednáním nrap. R. H., které bylo projednáno v ústním řízení, je prokázáno, že svým jednáním dne 1. 9. 2012 v době 01.15 hodin porušila základní povinnosti policisty, neboť se řádně nevěnovala výkonu služby. Vedoucím směny integrovaného operačního střediska byla přistižena v poloze vleže (pod pracovním stolem pracoviště č. 5, na podlaze) zabalena v dekách. Při ukládání trestu jsem v souladu s ustanovením § 186 odst. 5 zákona přihlédl k závažnosti a míře porušení základních povinností policistky, proto jsem rozhodl uložit kázeňský trest tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.*“

Je třeba konstatovat, že náměstek ředitele vycházel toliko z úředního záznamu vedoucího směny ze dne 6. 9. 2012, ve kterém tento konstatoval, že našel žalobkyni pod stolem, jak leží zabalená v dekách, přičemž na jeho dotaz mu měla sdělit, že se jenom hodinu vyspí a zase bude pracovat. Dále vycházel z úředního záznamu z 23. 9. 2012 a vyjádření žalobkyně při ústním projednání kázeňského přestupku, ze kterých vyplývá, že tvrzení vedoucího směny ohledně konstatování, že mu měla sdělit, že se jenom hodinu prospí a dále že měla být zabalena v dekách, žalobkyně popírá, neboť jde o tvrzení nepravdivá.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo následně napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

V průběhu odvolacího řízení byly do správního spisu založeny listinné podklady, zejména popis služebního místa a pracovní náplň žalobkyně, přehled o odměnách a trestech žalobkyně, ze kterého bylo zjištěno, že žalobkyně opakovaně obdržela peněžité odměny a dary za aktivní a příkladné plnění služebních úkolů či za splnění mimořádného nebo zvlášť významného služebního úkolu, a mimo projednávaný případ v minulosti též písemné napomenutí a dvakrát snížení tarifu. Dále byl správní spis doplněn o úřední záznamy kolegů žalobkyně, a to nrap. S., nrap. L., nrap. U. a nrap. P., kdy tito předmětný incident osobně nezaznamenali. Nrap. Š. do úředního záznamu z 6. 12. 2012 uvedla, že službu vykonávala na pracovišti společně s žalobkyní. Vzájemná pracoviště jsou od sebe oddělena zástěnou. Přibližně kolem půlnoci kolem prošel velitel směny npor. A., který na místě č. 5 neviděl žalobkyni, a zeptal se tedy nrap. Š., kde je. Než však stačila odpovědět, ozvala se z pravé strany přes zástěnu z pod stolu žalobkyně, že je zde a že jí bolí záda, proto si je musela natáhnout. Žalobkyně ležela pod stolem na dece a částečně jí byla přikryta. Mezitím svědkyně opětovně vyřizovala telefonické hovory linky 158, a když je dokončila, žalobkyně již seděla.

V napadeném rozhodnutí žalovaný vyjádřil, že se lze ztotožnit s námitkou odvolatelky, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uvedeno, zda se jedná o zavinění úmyslné nebo z nedbalosti, ale dovodil, že lze jednoznačně konstatovat, že odvolatelka svým jednáním nekonala v úmyslu porušit zákon, ale konala tzv. vědomou nedbalostí, neboť si uvědomovala, že poruší služební povinnost a přesto spoléhala, že se tak nestane.

Žalovaný usoudil, že porušení služební povinnosti ze strany žalobkyně lze spatřovat v tom, že: *„nerespektovala ústní pokyn vedoucího operačního odboru KRPS, jímž byla upřesněna služební činnost příslušníků IOS... Žalobkyně svévolně opustila své stanoviště, přestala sledovat monitor a ulehla na zem, což je třeba posuzovat jako závažné porušení služební kázně.“*

Pokud jde o druh kázeňského trestu, žalovaný uvedl, že: *„služební funkcionář v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na ustanovení § 186 odst. 5 zákona s tím, že přihlédl k závažnosti a k míře porušení základních povinností odvolatelkou. Lze tedy konstatovat minimální úvahu, která jej vedla k uložení druhu kázeňského trestu. Druh uloženého kázeňského trestu ... je věcí volného správního uvážení ... závažnost tohoto jednání je zejména spatřována v neoznámení indispozice odvolatelky veliteli směny. Následné svévolné řešení výkonu služby... je nepřípustné.“*

Krajský soud v Praze po seznámení s obsahem napadeného rozhodnutí a správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Stejnými vadami trpí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Dle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu.

Dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru při určení druhu kázeňského trestu se přihlédně k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán.

Dle § 186 odst. 2 služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.

Ustanovení § 178 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru praví, že řízení se zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru. Řízení je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.

V daném případě se na projednávaný spor subsidiárně užije správní řád, tj. zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zejména se aplikují základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu, jak také vyplývá z rozsudku Krajského

soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, sp. zn. 53 Ca 2/2008 ze dne 23. 9. 2008: „V řízení o kázeňském přestupku příslušníka bezpečnostního sboru se v otázkách, které nejsou v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů upraveny a jejichž řešení je nezbytné, postupuje podle správního řádu“.

Po důkladném posouzení věci dospěl soud k závěru, že jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně se v řízení ani ve vydaných meritorních rozhodnutích nijak nezabývali opětovnými námitkami žalobkyně ve vztahu k uváděné nepravdivosti tvrzení vedoucího směny zaznamenaného na úřední záznam ze dne 6. 9. 2012 a z toho plynoucím zásadním vnitřním rozporem mezi dvěma stěžejními, resp. v řízení jedinými provedenými důkazy, a to tvrzením vedoucího směny na straně jedné a tvrzením žalobkyně na straně druhé. Není jasné, jak se správní orgán vypořádal s vyjádřením vedoucího směny, že mu žalobkyně měla - ležíc pod stolem zabalená v dekách - sdělit, že se jenom hodinu vyspí a poté bude dále pokračovat ve své práci, a s obranou žalobkyně, že si tato pouze potřebovala po krátkou dobu ulevit od bolesti zad. Správní orgán zřetelně nezdůvodnil, z čeho vzal za prokázané, že se žalobkyně skutečně měla dopustit porušení služební kázně, když si předmětné důkazy po obsahové stránce vzájemně odporovaly. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70: „Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Současně je nezbytné zmínit též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze kterých plyne, že pokud předmětný správní spis zahrnuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení, a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyložil, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je takové rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Postupem správních orgánů však došlo k další vadě, když správní orgány opomněly vyslechnout služebního funkcionáře, který podal podnět k zahájení řízení, jak ukládá ustanovení § 186 odst. 2, neboť „úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Správní orgány však v podstatě vycházely při rozhodování o vině žalobkyně kárným přestupkem pouze z úředního záznamu vedoucího směny, ten představoval jediný podklad pro odsuzující rozhodnutí, což je zcela nepřípustné.

Správnímu orgánu soud v této souvislosti rovněž vytýká postup aplikovaný při ukládání kázeňského trestu. Je v rozporu s požadavkem na řádné odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení, aby správní orgán při ukládání trestu stroze odkázal na zákonné ustanovení § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru, aniž by byly jednotlivé předpoklady pro uložení konkrétního druhu a výše kázeňského trestu řádně odůvodněny a objasněny úvahy, z nichž správní orgán při tomto úkonu vycházel. Ani žalovaný v rámci odvolacího řízení tyto zásadní nedostatky v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nijak nenapravit. Jakýsi neurčitý odkaz na tzv. minimální úvahu správního orgánu prvního stupně a správní uvážení za současné absence řádného vysvětlení, z jakých skutečností správní orgán vycházel, co vzal za prokázané a co nikoli, jakým způsobem správní orgán a žalovaný přihlídl při určení druhu kázeňského trestu k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání,

k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu žalobkyně k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byla kázeňsky trestána, způsobuje zásadní vady napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud konstatuje, že lze přisvědčit úvaze žalobkyně, že řízení bylo dle ustanovení § 178 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru zahájeno již dnem, kdy vůči ní služební funkcionář, jenž byl pověřen prováděním úkonů v řízení vyjma rozhodnutí ve věci, učinil první úkon, tedy vyzval žalobkyni, aby se písemně vyjádřila. Současně však není ze správního spisu zřejmé, proč tak údajně učinil služební funkcionář již v září 2012, když byl náměstkem ředitele pověřen k provedení jednotlivých úkonů spojených s vedením řízení až na základě záznamu ze dne 9. 10. 2012. Na druhé straně, ze spisové dokumentace vyplývá, že správní orgán prvního stupně žalobkyni řádně poučil o jejích procesních právech a povinnostech v souladu se zákonem o služebním poměru, a to v úředním záznamu ze dne 10. 10. 2012, nesprávně nezvaném jako „zahájení řízení“ a dále též v rámci ústního projednání kázeňského přestupku téhož dne.

Pokud tedy mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydaná v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je z povahy věci nutné, aby bylo možno ze správního spisu usoudit na to, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Jinak je totiž nutné napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit. Nepostačuje v odůvodnění rozhodnutí uvést obecnou formulaci, která pouze opakuje dikci zákona. K tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možno přezkoumat, je potřeba konkrétně uvést, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim žalovaný dospěl (*srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63*). S odkazem na uvedené je zřejmé, že napadené rozhodnutí žalovaného a též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou zcela nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Správní orgány pochybily hned v několika ohledech. Předně zcela nedostatečně zjistily skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, a za tím účelem si opatřily potřebné podklady. Nijak se nezabývaly všemi vznesenými námitkami žalobkyně a z toho plynoucím obsahovým rozporem provedených důkazů, protože jediným důkazním prostředkem, z něhož správní orgány očividně vycházely, zůstal pouze úřední záznam vedoucího směny, aniž by byl v rozporu s požadavky zákona proveden osobní výslech tohoto služebního funkcionáře. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dále absentují konkrétní důvody pro vydání rozhodnutí ve věci samé, neuvádějí, z jakých podkladů vycházely při svých rozhodnutích, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádaly s návrhy a námitkami žalobkyně a s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Rovněž nebylo nijak vysvětleno, jakým způsobem při určení druhu kázeňského trestu žalovaný a správní orgán prvního stupně přihlédly k závažnosti tvrzeného kázeňského přestupku žalobkyně, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu žalobkyně k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byla kázeňsky trestána.

Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jako takové je soud proto zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud současně ze shodných důvodů zrušil i prvostupňové rozhodnutí, neboť procesní vady ohrožující zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí se nevyhnuly ani tomuto stupni řízení.

S ohledem na zjištěnou naprostou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se soud zákonností a správností napadeného rozhodnutí zabývat nemohl, neboť: „Dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a proto je zruší, není povinen dále se věcně zabývat žalobcovými námitkami a správností právního posouzení věci.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35 či též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001-37).

V dalším řízení bude správní orgán 1. stupně povinen se znovu zabývat spornými důkazními prostředky a řádně odůvodnit své závěry, které z provedeného dokazování učiní. V rámci dokazování je rovněž povinen vyslechnout služebního funkcionáře, jenž dal podnět k zahájení řízení. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán 1. stupně dále uvede konkrétní důvody vydání rozhodnutí a specifikuje, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů. Vyjádří se též ke způsobu, jak se vypořádal s návrhy a námitkami žalobkyně a s jejím případným vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí. Pro případ, že správní orgán na podkladě řádně provedeného dokazování po jeho zhodnocení bude mít za prokázané, že se žalobkyně předmětného kázeňského přestupku skutečně dopustila a bude jí za toto jednání ukládán kázeňský trest, má žalovaný povinnost přihlídnout k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušnice k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byla kázeňsky trestána, přičemž všechny tyto okolnosti důsledně ohodnotí a odůvodní.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci zcela úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení náleží v plném rozsahu. Náhrada nákladů řízení ve výši 13.842,- Kč odpovídá uhrazenému soudnímu poplatku ve výši 1500,- Kč, dále odměně právního zástupce za poskytování právních služeb ve výši 9.300,- Kč (tj. za 3 úkony právní služby: příprava a převzetí právního zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného, při sazbě 3.100,- Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 vyhl. Min. spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „AT“), náhradě hotových výdajů ve výši 900,- Kč (dle § 13 odst. 3 AT) a částce daně z přidané hodnoty ve výši 21%.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2014

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová